

Абистед, 1990 г.

Дойдоха откъм дърветата една неделна вечер. Четирима мъже в петроленосини гащеризони, със скиорски маски на главите. Излязоха от гората на тесния път отпред. Къщата, към която се приближаваха, представляваше преустроен хамбар в уединен кът на гората Близдейл – голяма самостоятелна постройка от едри камъни и дебели греди дълбоко във вътрешността на Абистед. Мъжете пресякоха пътя, изкачиха се по късата алея пред къщата и почукаха вежливо на входната врата, сякаш се бяха отбили на гости при приятел.

Харriet беше легнала на пода и четеше книга, която определено започваше да я отегчава, когато чу, че някой чука на вратата. Тя скочи и хукна натам, все едно беше на състезание: със свити юмруци, решително изражение и високо вдигнати колене. Беше на осем години и тъй като рядко се случваше да имат посетители, възнамеряваше да не позволи на някой друг да я изпревари. Дръпна с всичка сила и отвори вратата.

– Здравсти – каза тя леко задъхана още преди да е вдигнала поглед към работните гащеризони и скритите лица на мъжете.

На Хариет не ѝ мина през ум да изпищи. Секунда по-късно мъжът, който беше почукал, техният водач, я хвана за ръката и влезе заедно с нея в притихналата къща. Момичето не се съпротивляваше и останалите мъже тръгнаха след тях.

– Кой е, миличка? – извика Томас над вестника си.

Групата последва гласа му.

Първа част

I

Молтъм, 1982 г.

Както всички бебета, и Хариет Нортън плачеше, но нейният плач беше различен. Това беше звук, който караше животните да се обърнат и да побягнат; звук, който ужасяваше родителите ѝ. Освен това продължаваше с часове. Ан и Томас Нортън пробваха всичко, но нищо не можеше да я успокои, нищо не можеше да я утеши; нямаше някоя специална хватка. Люлееха, разтриваха и масажираха момиченцето, преповиваха го, дори да нямаше нужда от преповиване, хранеха го, дори да бе току-що нахранено, пееха му, докато се свършеха всички песни, които знаеха. Томас я слагаше в колата и тръгваше да обикаля – нависоко из хълмовете, в ниското из мрачните долини, че даже до някой от трите големи града – с надеждата, че пътуването и движението на колата ще я успокоят. Веднъж го спряха за проверка в ранните студени часове, докато караше бавно и отнесе-но, а Хариет се гърчеше и ревеше на задната седалка. Щом полицаят се сблъска със звука, той бързо му махна да си върви по пътя, като съчувствено потупа покрива на колата и тръгна да се отдалечава с мисълта, че е забравил колко силно могат да плачат бебетата, без дори за секунда да изпита носталгия по нощи-

те, в които самият той като родител беше спал на пресекулки. Томас опита и с радиото в колата с надеждата, че прогнозата за времето в морето, новините или среднощната музика ще се окаже разковничето, но уви.

Семейство Нортън купиха нов прах за пране, смениха завивките и чаршафчетата на Хариет, пробваха друга марка памперси, друг вид адаптирано мляко, къпеха я с различна марка сапун, а когато и това не донесе промяна, започнаха да използват само вода. Но нищо не помагаше. Тяхната педиатърка не изглеждаше особено загрижена. Бебетата плачат, а Хариет е здраво малко момиченце с добре развити бели дробове, казваше тя. След четиримесечно мъчение, когато вече бяха изтощени и на ръба да избухнат в ридания, почти неспособни да кажат и една смислена дума, те записаха час да заведат Хариет при друг лекар – услуга, която им беше направила тяхна позната рецепционистка. Приятелката беше разяснила проблема на лекаря преди уговорения със семейство Нортън час.

– Каза ли му, че не сме някакви свръхтревожни родители? – попита приятелката си Ан. – Обясни ли му, че това не е нормален плач?

Доктор Стендиш прегледа Хариет, докато разпитваше за хранителните навици и съня ѝ. Усмихна ѝ се, вдигна я във въздуха и я спусна към лицето си, отново се усмихна и я подундурка в скута си. После подаде щастливата гукаща Хариет на Ан и господин

и госпожа Нортън се приготвиха да чуят неговата диагноза. Той погледна изтощените родители пред себе си и изрече точно тези думи, от които се опасяваха:

– Бебетата плачат – това е единственото нещо, в което един лекар може да бъде сигурен. Вашата дъщеричка е напълно здрава.

Но този път те не бяха готови да отстъпят толкова лесно и бяха обсъдили контраатаката предварително.

– Бебетата не плачат така – каза Ан, като се изправи в стола си и се приведе напред.

Опитваше се да звучи спокойно и разумно, макар че се чувстваше превъзбудена и напрегната.

– Даниъл не плачеше по този начин; плачеше, но не така. Не сте чували подобен рев. Нещо не е наред, сигурна съм.

Тя се отпусна назад и въздъхна.

– И ние не можем да продължаваме така.

Томас взе ръката на съпругата си в своята и заговори, преди лекарят да има възможност да се обади.

– Ан е права. Този плач – не съм чувал нищо подобно през живота си, и продължава до безкрай, докато не започне да звучи така, сякаш изпитва болка.

Но доктор Стендиш беше категоричен.

– Всяко дете е различно. Някои плачат с часове, други спят почти през цялата нощ още след първите няколко седмици. Разбирам, че това ви разстройва, а и може би сте имали късмет с първото си дете, но можете да бъдете уверени, че с дъщеря ви не се случва нищо нередно. Плачът е нещо естествено и нормално за бебетата.

Той се усмихна на семейство Нортън и те разбра-

ха, че са претърпели поражение. Освен това знаеха, че плачът на Хариет не беше нито естествен, нито нормален, ала в светлия лекарски кабинет тази сутрин, с кротката Хариет, която ухаеше на сладост и беше съвършена като ангелче, нямаше как да го обяснят. Изправиха се и излязоха, без да благодарят на лекаря – поведение, което само преди седмици би било недопустимо за тях. На път за вкъщи в колата се чувстваха обезверени; сякаш бяха попаднали в капан.